

ЧЕРВОНЕНЬКА КВІТОЧКА

– а якого тобі, моя крихітко?
якого тобі привезти?
старша, як завжди, обрала виродка,
а ти?

– хіба мій смак довести до ладу?
абикого, та лише
нехай його руки
пахнутимуть
шоколадом,
що випаде із кишень;

щоб зором на мене
лягав позолотою:
здавалось, ще погляд чи два –
й розіллється кавою,
такою солодкою,
як цукор би зіпсував;

нехай наді мною жартує без тями,
лише б його сміх не вичах;
і навіть якщо би приходив останнім,
то з найщасливішим обличчям.

сховати світло від серця ніде.
не вірю, та разом із тим
якщо він мій – неодмінно дійде,
не треба його вести.

* * *

а я, як прийшла до тебе,
хорошого,
не прийшла ніби звісткою, що все змінилося,
не прийшла викидати ганчір'я зношене,
не прийшла, мов до хворого, з милицями,

не прийшла, щоб провітрити коридори,
не прийшла стяти стелю, аби стежив за літаками,
не прийшла погратись надворі
чи то з долею, чи то з кармою...
а говоримо ми про диво
досконалыми голосами.
присягаюся, так гостинно
ніч мене ще не колисала.
кожен з нас кожну таїну знає,
лиш одну, ніби вже десяту:
не прийшла світити навзаєм,
а приходила разом сяяти.

А. М.

Лише подумаю і... не буду.
Уже за це хай мене не знатимуть.
Лише говори, що мене добре чути,
І я на ім'я тебе називатиму.
Можна присісти, але на підлогу.
Можна ховати (і так тримати!)
Але не слухати ні від кого,
Що *так не треба, що так не надо.*
Я не готова *палити чужі будинки,*
Аби увагу твою прикути.
Будь-що – задовге, якщо без упину,
І надто звичне, якщо повсюди.
Ти вартий більшого вандалізму,
Хоча й не питають, чого ти вартий.
А мені б тебе – неначе валізу,
неначе в подорожі – т р и м а т и.
Я б не затисла тебе речами,
Я б не котила тебе асфальтом.
Та це для них недостатня причина,
Щоб дозвіл дати,
Тебе тримати.
І навіть щоб потримати.